

— Нѣма, нѣма, промѣлви майка му, безъ да разбере какво я питаше Стоянчо.

— А баба Дена защо казва че имало? захвана пакъ Стоянчо.

— Какво казва? набързо попита майка му, като се обърна къмъ Стоянчо.

— Казва, че има таласъми.

Стоянчовата майка се стрѣсна отъ тѣзи думи. Тя бѣше му забранила да ходи при суевѣрната баба Дена, но той бѣ прѣстѣпилъ майчината си заповѣдь.

— А ти, ходи ли пакъ при баба Дена? усмихнато го попита майка му, като му гладеше русата косица.

— Ходихъ зеръ, кучето имъ ме познава и не ме хапи.

— А що ти приказва баба ти Дена?

— Приказва ми за таласъмитѣ, отговори малкия Стоянчо.

Послѣ той продължи:

— А ти мамо, защо ми казвашъ, че нѣма таласъми? Баба Дена казва, че има Кажи ми, бе мамо, има ли?

II.

Трѣбва ли да вѣрваме.

— Боже мой, ти пакъ му е разправяла за своитѣ таласъми, си помисли буля Иваница, — тѣй се казваше Стоянчовата майка. Иди сега, между тия суевѣрни хора и се мжчи да възпитаашъ синъ, достоенъ за името човѣкъ. . . Всичкитѣ ти трудове ще отидатъ напусто; всичкитѣ ти доброжелания ще се изгубятъ, като утрѣнната роса . . . Ето на, днесъ въ единъ часъ развалиха това, което градихъ отъ какъ се роди Стоянчо. Въ единъ часъ